

Vi kvinnor

Nr. 3. Arg. 3.

April 1951

i Demokratiskt
Världsförbund

SNÖRIK VÅR

Foto Riwikin

Appell för en fredspakt

Appell! Fredspakt! Ord vi förr hört, som skrivits och undertecknats och brutits — kommer det att sägas. Tjänar det något till att arbeta för freden! Innan förslag om nedrustning, ungdomens uppfostran mot krig eller andra åtgärder hunnit genomföras, kan världen vara ödelagd. — Det är visserligen sant. Men kanske ligger det ändå något nytt i Världsfredsrådets förslag om en fredspakt mellan de s. k. »Fem stora»: U. S. A., Sovjetunionen, Kinesiska Folkrepubliken, Storbritannien och Frankrike. Ty en sådan pakt kunde träda i kraft g e n a s t, och ingen skulle våga att angripa dess enade styrka. — Men vad borgar för att enigheten vore förblivande? — O m enigheten hotar att brista, tillkommer det folkens — alla folks — växande fredsvilja att svara för, att fredliga förhandlingar ständigt åter och åter på nytt upptagas.

ELISABET TAMM

Den svenska delegaten vid världsfredsrådets möte i Berlin skriver:

Avsikten är att göra denna appell till föremål för en petitionsrörelse världen över. Kanske finns det människor som vid en första eftertanke tycker, att sådana ting som pakter är en sak för regeringarna, och att pakter ofta inte visat sig vara mer värda än det papper, de skrivits på. Men detta skall inte bli någon vanlig pakt. Det skall inte vara en angelägenhet mellan diplomater — det skall bli en i ordets verkliga mening *folkens pakt*.

Frågan om krig eller fred beror på de fem stormakterna: Amerika, Sovjetunionen, Kinesiska Folkrepubliken, England och Frankrike. Om folkmiljonerna i dessa länder, som vill freden, i en mäktig aktion förenar sig för att av sina regeringar kräva en fredspakt — så kan freden vinnas!

Men den ifrågasatta petitionsrörelsen för en fredspakt är inte bara en fråga för folken i de nämnda fem länderna. Den angår oss alla. Här i Sverige ställer vi som främsta krav: En alliansfri utrikespolitik. Vi vill ingen anslutning till något stormaktsblock, vilket det än vara må. Men — om de fem stormakterna förenas i ett *fredsblock*, så är det för oss en självklar mening att också vårt land bör efterkomma den maning, som Världsfredsrådet ställde, att också andra stater skall äga rätt att ansluta sig till denna pakt. Vi bör alltså också här i landet med all kraft arbeta med i den världsomfattande aktion, som förslaget om en petitionsrörelse för fem-makts-pakten innebär.

Mot petitionsrörelsen mot atombomben, alltså Stockholmsappellen, anfördes från en del håll, att den var ensidig, och att kravet inte bara borde gälla förbud mot atombomben utan alla vapen och angrepp överhuvud taget. Utan att ingå på denna invändning, vill jag fastslå, att en sådan invändning inte kan riktas mot den nu föreslagna aktionen. Den gäller avslutandet av en fredspakt, d. v. s. en över-

Appellens text

För att uppfylla de förhoppningar vilka näres av miljoner människor i hela världen, vilken deras åsikt än må vara om de orsaker som framkallat faran för ett världskrig, för att befästa freden och trygga internationell säkerhet,

begär vi att en fredspakt ingås mellan de fem stormakterna: Amerikas Förenta Stater, Sovjetunionen, Kinesiska Folkrepubliken, Storbritannien och Frankrike.

Vi skulle betrakta en vägran att mötas för att ingå en sådan fredspakt från någon av stormakternas regeringar, vilken den än n.å vara, som ett tecken på aggressiv inställning från ifrågavarande regering.

Vi uppmanar alla fredsälskande nationer i världen att stödja begäran om denna fredspakt, vilken skulle stå öppen för alla länder.

Vi sätter våra namn under denna appell och vi inbjuder alla män och kvinnor av god vilja, alla organisationer som hoppas på fred, att stödja den genom att tillfoga sina namn.

enskommelse att icke använda några som helst vapen för lösandet av eventuella mellanfolkliga tvister. Det finns i denna aktion icke någon saklig invändning att göra. Den som söker konstruera invändningar mot deltagandet i en petitionsrörelse för en fredspakt har endast bevisat att han *inte* vill fred.

EVA PALMÆR

FREDSRIKSDAGEN

3-4 mars 1951

Fredsriksdagen blev en stor framgång för den svenska freds rörelsen och en löftesrik start för en ny etapp i fredsarbetet. För detta borgar dels kongressens sammansättning, dels de beslut som antogs och som i enlighet med Världsfredsrådets resolutioner och de uppgifter som åvilat de svenska fredsanhängarna i enkla klara satser formulerar det som är viktigast just nu för oss här i Sverige och för de fredsälskande människorna i hela världen. »Det är viktigt och jag tror att Fredsriksdagen har lyckats väl i att komma fram till de allra enklaste orden, i sin vädjan till det svenska folkets kvinnor och män om att ta ställning för fredens sak» som en av de kvinnliga ombuden yttrade, med hänvisning till Medborgaradressen och beslutet om en namnunderskriftsinsamling för kravet om en fredspakt mellan de fem stormakterna. Det är verkligen sant — fredens sak är enkel och stor, det är alla vanliga människors enklaste och största intresse, och i sin enkelhet och bredd kan och måste kampanjen för fredspakten bli av avgörande betydelse för att hindra kriget. Den gör det möjligt för majoriteten av människor, oberoende av åsikter och ställning, att uttrycka sin önskan om en ordning som säkrar förhandlingar i världens konfliktfrågor i stället för vapners blodiga språk. Den kommer att isolera det fåtal som fruktar freden. Den ger oss större möjlighet än någonsin att skapa ett samlat uttryck för den fredsvilja som trots all fruktan och förvirrande propaganda likväl behärskar så gott som alla. Det gäller att i denna nya insamling av namn organisera arbetet ännu bättre än vi kunde för Stockholmsappellen och inte låta tiden gå oss ur händerna.

Bakom Fredsriksdagen stod organisationer och enskilda som tillsammans representerade över 300.000 människor. Om man räknar även de fackföreningar som gett ekonomiskt stöd utan att sända ombud, blir denna siffra över 350.000. Viktigt är att antalet kvinnliga ombud var så stort — 175 — samt att kvinnoorganisationerna, i första hand SKV-avdelningarna, kunnat sända 35 ombud. Representanter för det religiösa livet, för hyresgäst- och idrottsorganisationer, deltog i Fredsriksdagen vilket är ett tecken på växande styrka i den svenska freds rörelsen. Ett bevis för att Världsfreds rörelsens appeller och krav motsvarar de fredsälskande massornas önskan, är det faktum att ofta samma krav och punkter som i Världsfreds rörelsens resolutioner återfinns i de upprop och manifest som på senare tid publicerats från håll där man intar en negativ hållning till Världsfreds rörelsen.

De kvinnliga ombuden gav många goda exempel på praktiska initiativ för att främja Fredsriksdagen. Ett av de bästa kom från Luleå. Där hade SKV-kvinnor tagit initiativet till en petitionsrörelse bland husmodrar för att stödja Fredsriksdagen. Genom att gå från hus till hus med sina listor samlade de över 500 hus-

En hälsning från Emilia Fogelklou

Denna fredshälsning skrevs av Emilia Fogelklou, på resa till Palestina. Den upplästes vid fredsriksdagen av doktor Andrea Andreen.

Fred förloras ofta genom psykologiska misstag, när det gäller bro bygge över klyftorna. Fredens nederlag sammanhänger ofta med okunnighet, utklädd i tvärsäkerhetspropaganda.

Vill vi verkligen fred så måste vi möta det olikartade i stället för att endast fjärma oss. Framför allt är det viktigt att fredsföreningar inom samma och skilda länder verkligen mötas. Bäst går det att börja i små grupper, där man fritt ur hjärtat kan diskutera medel och mål. Levande fred nås inte genom likriktning, endast genom vilja att förstå och tillsammans pröva en utväg där man — kanske å omse håll — blivit instängd i en misstro utan vindbryggor.

Jag vet ingen bättre utgångspunkt för den enskilde eller gruppen för sådant arbete än den anda, som för 700 år sedan formulerades så:

»Herre, gör mig till ett redskap för din frid.

Där hat råder, låt mig sprida kärlek,

enighet där split söndrar,

tro där tvivel plågar,

förlåtelse där orätt sker,

hopp där förtvivlan råder,

ljus där mörker härskar,

glädje där sorg smärtar.

Gudomlige Mästare, låt mig sträva

icke så mycket efter att själv bli tröstad

som efter att trösta andra,

icke så mycket efter att bli förstådd

som efter att förstå,

icke så mycket efter att bli älskad

som efter att älska;

Ty när vi ge, ta vi emot,

när vi förlåta, få vi förlåtelse.»

(Franciskus av Assisi)

mödrars namn, sedan kallade de dem till ett möte där kvinnorna valde ett ombud till Fredsriksdagen. De samlade själva in pengar som räckte till ombudets kostnader och till stöd åt fredskongressen. Detta är ett efterföljansvärt exempel, det visar att kvinnorna både vill och kan ge aktiva bidrag och även genom sina initiativ utlösa ett gott och betydelsefullt arbete för freden.

Till fredsriksdagen hade SKV inlämnat en motion om bättre organiserad och aktivare kamp mot krigspropagandan, både mot den öppna hetsen i press, radio etc. och den mentala påverkan i förräande sida.

Forts. å nästa sida.

Det rör sig inom svensk kvinnovärld

Hildur Nygren

som på olika vägar bidrar till att brutalisera vår ungdom och preparera folket för kriget. Man måste med ännu större kraft kräva att fredsanhängarnas röst får göra sig hörd — det var med all rätt som en av delegaterna, kyrkoherde Franck, betecknade pressens hållning till Fredsriksdagen som en skamfläck för den svenska pressen. Med insinuant propaganda om »kommunistisk täckorganisation» eller med en lika fientlig tystnad behandlade största delen av pressen detta möte mellan ärliga fredsälskande människor ur skilda läger som blivit medvetna om att alla småskurna partigränser måste överbyggas för att vi skall undgå det förödande krig som i dag är en allvarlig, konkret fara även för vårt land.

Men under den paroll som lyste i Medborgarhusets fond under Fredsriksdagen »SAMVERKAN FÖR FREDEN» skall vår fredsrelse vinna ökad styrka. Och vi kvinnor skall bättre förstå vårt ansvar. Det är sant som vår stora skådespelerska Naima Wifstrand nyligen skrev:

Kvinnorna bör gå i spetsen. Det är kvinnornas uppgift att värna sina män och söner och skydda sina barn. Det behövs en gemensam kvinnornas fredsarmé om jag får uttrycka saken så. Och här måste kvinnor ur alla läger samlas. Kriget är inte oundvikligt men om vårt arbete för freden skall bli effektivt tror jag att alla fredsvänner och fredsfrämjare måste samverka.

MARGIT LINDSTRÖM

Svenska kvinnor har ofta, både offentligt och enskilt, högt och i tysthet, beklagat våra gamla rösträttskvinnor som själva aldrig fick uppleva någon större framgång i den praktiska tillämpningen av de jämlikhetsidéer de så tappert kämpade för, ledo djupa nederlag för och slutligen segrade för — med något som länge blev en papperslag.

Det är endast en handfull av dem, som började striden kring sekelskiftet, som ännu är i livet. Till dem vill man en dag som denna — då ecklesiastikministern Hildur Nygren i konseljen begått statsrådseden — säga: Tack för att ni ändå höll ut — 50 år tog det ytterligare, men ni gjorde undan det svåraste.

När man från riksdagsläktaren blickar ner över kammarbänkarna, är det fortfarande endast ett 30-tal kvinnor i riksdagen. Men nu är åter en statsrådsbänk besatt av en kvinna som *kan* sitt fögderi. Det skänker en stor tillfredsställelse åt oss kvinnor — i manssamhället. Det är — banalt uttryckt — något av samma känsla sportfolket känner när de i radio hör en idol komma i mål.

Heja, Hildur Nygren!

ÖK I KJOL

Det var en kort rubrik, men betydelsefull. Ännu ett mål taget på vägen mot jämlikhet i yrkeslivet.

— Vi får varken någon ny titel eller uniform, säger polissystrer Karin Lodner, som blivit intervjuad, men det fina med den här kursen är att vi få samma möjligheter att avancera som de manliga kollegerna. Förut har inga kvinnliga elever tillåtit att vara med på överkonstapelkursen. Men nu har det gått.

Av de 28 deltagarna i den överkonstapelkurs som startade i höstas är det 3 kvinnliga; polissystrarna fröken Karin Lodner, fröken Brita Modigh och fru Sigrid Quennerstedt.

— Vi arbetar på kvinnliga avdelningen och sedlighetsroteln, stöldroteln och den avdelning som har hand om sinnessjuka.

Vi som tjänstgör här i Stockholm är alla utbildade sjuksköterskor, fortsätter fröken Lodner. Endast när vi har hand om transporter av sinnessjuka brukar vi bära uniform, och då använder vi sjuksköterskornas fältuniform.

På överkonstapelkursen har vi haft en hel del intressanta ämnen: straffrätt, kriminalpolistjänst, psykologi, rättsmedicin, rapportskrivning, förhörsteknik samt även fotografering. Samarbetet med de manliga kollegerna på kursen har gått strålande bra. Över huvud taget tror jag att kvinnor passar bra i polistjänst. *Intuition parad med kvinnornas urgamla intresse för psykologi är ingen oäven belastning i en överkonstapels yrke.*

CLARA-MARIA

SKILJAS

av Gunhild Tegen

Jag visste mig ingen råd den gången. När jag legat vaken i tre nätter och såg ut som ett spöke från andra sidan, gick jag till mamma.

Det är inte något nöje att gå hem, när man har det trassligt. Det blir ett frågande och förmanande och suckande och tjtande: — Kära barn, hur kunde du...

Eftersom man inte kan begripa det själv, har man ingenting att svara. Kanske man rent av i sin för-
tvivlan snäser den stackars lilla gumman, som i alla fall vill en väl under hela den vanliga bråten av frågor, förmaningar, suckar och tjtat! Hon vet väl inte av något annat sätt, har jag brukat tänka. Förr.

Men den gången var det annorlunda.

Det började som vanligt. — Kära barn, så länge sen du tittade in till mig! Vad har du haft för dig? Kom in och få kaffe, jag har spart lite äkta böner tills du eller din bror skulle komma...

Jag borde ha blivit rörd av det sista, men jag blev irriterad över det första. Det var sant. Jag har inte haft tid att tänka på mamma. Jag sumpade Mors dag, vilket nog var illa gjort av mig. Det gjorde Olle också, fick jag höra sedan. Där fick hon sitta med sitt hemköpta kaffebröd och vänta på sina barn, kanske hon fick skämmas för andra tanter som fick besök och blommor och tårta! Nu har jag lovat mig att aldrig glömma Mors dag.

Vi satt i den lilla soffan och drack kaffet. Det var starkt och gott och det piggade upp mig så att jag kunde komma i gång, när hon började fråga.

— Vad är det du har på hjärtat, kära Lisbet, sa hon försiktigt, som om hon var lite rädd.

— Jag står inte ut med David, sa jag. — Vi ska skiljas.

— Det har du sagt förr, sa mamma ödmjukt för att inte reta mig. — Jag har aldrig sagt nej. Det vore nog bäst.

— Han är outhärdlig när han dricker, och det gör han nästan jämt, fortsatte jag förbittrad. — Ingen kvinna skulle kunna uthärda med en sådan tyrann! Han frågar ut mig om allt: var jag varit, vem jag pratat med, vad jag sagt. Och vad jag än säger, så är det galet. A l l t vad jag gör är fel. Han kritiserar mig in i detalj, fullkomligt mikroskopiskt. Det är väl om jag får gå på toaletten i fred. Om jag går ner i affären och köper mjölk, står han med klockan i handen, när jag kommer upp. — Varför har du varit så länge? frågar han med domarton. — Det var andra som skulle ha mjölk, svarar jag. — Du stod väl och pratade om mig, kan jag tänka! säger han och sätter sig till bordet. — Ska jag inte få frukost snart? Här har jag väntat på mat i flera timmar!

Så säger han när vi knappt varit vakna tjugu minuter.

— Ja, kära barn, sa mamma, jag har länge tyckt att du borde gå ifrån honom innan du blir med barn. Då blir det mycket svårare. Jag tror att han är obotlig alkoholist...

Det hemska med mamma är att hon alltid träffar mitt i prick. Och nu gjorde hon två prickar. — Han är snäll när han är nykter, mumlade jag skamsen.

Mamma såg på mig över glasögonen. — Är du redan med barn? frågade hon sakligt.

Jag var alldeles torr i munnen. — Jag tror det, sa jag. Och så började jag gråta.

— Vet David det? frågade hon med samma lugna sakliga röst, utan jämmer.

— Ja, sen i förgår -- nej, dagen förut...

— Vad sade han?

— »Det ska firas!» sa han. »En sån begivenhet!» Och så drog han mig med på restaurant — och drack tills han var redlös. Sen hade han inga pengar att betala med — inte ett öre — och jag hade bara två kronor. Jag fick ringa till hans vänner, som kom och löste ut honom. Och en sån far ska barnet få! Är det inte gräsligt? Jag har inte sovit på tre nätter...

— Du kan stanna här, Lisbet. Du behöver inte gå hem till — till odjuret!

På rösten hörde jag hur hon föraktade honom.

— Men han är min man! mumlade jag.

— Ja, tyvärr! Men det skall han inte vara längre. Du skall skiljas. Eller vill du kanske fortsätta? Vill du kanske ha flera barn med en drinkare? Kom du inte hit för att få hjälp och råd?

— Jo, snälla mamma... Men han är så snäll ibland, när han är nykter...

— Jag förstår nog att du är kär i honom än. Men ditt förnuft säger väl ändå att du inte kan fortsätta och förstöra både ditt och dina barns liv...

— Kanske han kan få bot?

— Vill han bli botad?

— Jag vet inte... Han sitter nog för djupt i det. Han är olycklig. Det blir värre om jag går ifrån honom. Han säger att ingen tror på honom...

— Nej, hur skall man kunna göra det!

— Hans mamma var sträng...

— Inte sträng nog, enligt min mening. Han är bortskämd, det är min övertygelse. Jag varnade dig. Jag såg nog att han var lös i köttet. Ingen stadga. Ingen ansvarskänsla. Det är bäst du stannar här. Du kan säkert få tillbaka din förra plats. Chefen har frågat efter dig. Du var en duktig kontorist, du. Men han, David, har inte ens ett hederligt yrke!

— Inte är det väl ohederligt att vara målare!

— Nej, men är det ett y r k e ? Och såna tavlor han åstadkommer -- när han nån gång tar i penslarna! Har han målat på den sista månaden, kanske?

— Han har fått bra kritik.

— Men lite sålt.

Hon hade rätt. Jag satt tyst, när det ringde på dörren.

Mamma öppnade. Det var David.

— — — — —

— Tänker hon skiljas? frågade han vänd till mamma.

— Jag hoppas det, svarade hon kallt.

— Då dör jag. Jag tar livet av mig.

Ingen av oss svarade. Vi stirrade på hans bleka härjade ansikte och blacka ögon.

— Var barmhärtig, Lisbet! sade han och kom fram till mig. — Kom med mig hem! Jag skall aldrig dricka mer, aldrig. Det svär jag.

Han såg så rörande uppriktigt ut. Jag visste inte...

— Det är bäst ni går, sa mamma. — Du får väl komma tillbaka när han börjar dricka igen. Det tar sin tid innan kärleken är utnött! Gå nu, så jag slipper se på galenskapen...

Vi gick hem till oss.

Det tog tre år innan vi skildes.

GUNHILD TEGEN

*Fr. v. Ina Linderot (tolk), Elena Tjuchnjuk, Natalia Arjejeva, Margarita Zacharova, Maria Ovsjannikova.
På Ängby spädbarnshem glömdes både språkgränser och glastrutor när...*

Sovjetgäster hos

Till Bromma, med flyg från Moskva, anlände den 6 mars fyra ryska yrkeskvinnor, tillhörande sovjetkvinnornas antifascistiska kommitté, för att återgälda det vänskapliga besök som i september förra året gjordes i Sovjet av 14 svenska kvinnor, på inbjudan av samma kommitté.

De fyra glada ryskorna hälsades välkomna av såväl sitt lands legation som av medlemmar i SKV, med ordföranden doktor Andrea Andreen i spetsen.

Vid en thémottagning på Reisen den 7 mars, där de vänskapliga kontakterna från i höstas förnyades, bad någon av de närvarande — som icke hade varit med i Ryssland — att gästerna skulle säga något om sig själva.

Det gjorde de med charm och vänskaplig förtrohet.

Vid bordet — där bl. a. fyra svenska läkare voro närvarande — reste sig från sin thékopp *Margarita Zacharova* och berättade lugnt och stillsamt:

— Hos oss är kvinnorna likställda med männen inom alla områden, så även inom forskningen, och våra män trivs med det. Själv är jag snickaredotter, men tack vare förhållandena i mitt land fick

jag tillfälle att studera vid högskola och utbilda mig till läkare. För närvarande förestår jag ett vetenskapligt forskningsinstitut som sorterar under hälsovårdsministeriet. Vi lägger stor vikt vid förebyggande åtgärder. Tack vare det har vi kunnat undvika de svåra epidemier som följer i krigets spår. Under tzartiden härjades vårt land svårt av fläcktyfus, smittkoppor och epidemier av liknande slag, som vi numera praktiskt taget är fria från, tack vare en strängt genomförd skyddssympning. Nya sjukdomar som uppstå kartlägges av den medicinska forskningen och sjukhus och politiker samarbeta om hygieniska åtgärder. Naturligtvis är läkarhjälp och sjukhusvård avgiftsfria. — Vattenförsörjningen är ett stort och intressant kapitel i det moderna Ryssland. Jag hoppas senare få tillfälle berätta vidare om det civila uppbyggnadsarbete som sysselsätter oss alla och för vilket vi framför allt behöver fred. För fr e d vill Sovjets kvinnor samarbeta med alla kvinnor i världen!.

— Jag är lika gammal som revolutionen, född 1917, sade *Elena Tjuchnjuk* med en glad gest. (På dräktens slag bar hon den dekoration som utdelas till *Arbetets hjälte*.)

man hälsade på Rigmor, Tore, Agneta och Mats hos syster Lova och fröken Anita Fredin.

svenska vänsterkvinnor

— Mina föräldrar som var jordbrukare kunde inte läsa och skriva då, det fick de lära sig senare. 1938 utexaminerades jag från mellanskolan och ville bli lokförare. Det ville jag redan som liten flicka. 1940 var jag klar som lokförare och när kriget bröt ut förde jag tåg med evakuerade och sårade. Det var ett hårt jobb, ibland ingen sömn på flera dygn och det hände att man icke fick lämna loket på 4–5 dygn. Men soldaterna offrade allt och man kunde inte göra annat. — Efter kriget fortsatte jag mina studier och utbildades till ingenjör och tjänstgör nu på ett av järnvägens kontor och sysslar fortfarande med lok.

Men jag har sett för mycket av kriget på nära håll — vi kvinnor måste arbeta på att skapa en fredlig värld!

— Sovjetkvinnornas öden likna mycket varann, sade *Maria Ovsiannikova*. Min mor var lantarbeterska, min far eldare. Jag är född 1904. Efter den nya regimens införande fick jag studera ekonomi och litteratur vid högskolan och valde att bli journalist. Nu är jag redaktör för tidningen *Sovjetkvinnan*. Den utges på sex språk. — Vi har upplevt kriget och vi vet vad krig är. Jag hoppas alla kvinnor enar sig

att fördöma kriget och förenar sig för att göra sin röst hörd över hela världen: Vi vill ha fred!

Som tolkar för kvällen tjänstgjorde red. Sven Storck, Kira Persson och Eugenia Grischtenko. De hade full sysselsättning hela kvällen. Det var mycket att fråga och svara på från båda hållen denna första kväll av samvaro. Lyckligtvis talade några av de närvarande svenskarna också ryska, man kunde också i någon mån använda engelska.

Den fjärde i delegationen, lärarinnan *Natalia Arjpejferova*, delegationens sekreterare, var för kvällen i Västerås, där hon vid firandet av Internationella kvinnodagen skulle berätta om kulturlivet och skolorna i Sovjet.

Därvid började ett par arbetsamma men intressanta och givande veckor för både gäster och värdar i de olika SKV-avdelningarna landet runt.

Redan nästa dag besågs en mängd sociala inrättningar i Stockholm. Vid Sabbatsbergs ålderdomshem genomgicks den nya avdelningen, som blev färdig förra hösten, det 200-åriga Katarinahuset och kronikerhemmet. Vidare besöktes Ångbygården. Ciceron var fru Hedvig Heurlin vid sociala rådfrågningsbyrå.

Internationella kvinnodagen 1951

Fredsprogram och Sovjetgäster

Den internationella kvinnodagen, som av demokratiska kvinnor firas världen över den 8 mars, högtidlighölls också på många håll i Sverige.

I *Stockholm* anordnades av SKV:s stockholmsavdelning ett storartat och festligt möte. Lokal var Handelsmellanskolan vid Ringvägen, vars aula var fylld till sista plats. — Efter några musiknummer hälsade doktor Andrea Andreen de närvarande välkomna och påminde om det upprop som Kvinnornas demokratiska världsförbund utfärdat om intensifierat arbete för att bevara freden. »Det hänger på vår vilja och på vårt arbete, om freden skall kunna räddas. Vi har livet och mänskligheten på vår sida, fatta mod, vi står inte ensamma!»

En väldig bukett röda rosor överlämnades under publikens applåder till doktor Andreen för hennes orädda och inspirerande arbete för freden.

Tre av de ryska gästerna var närvarande och från podiet bringade redaktör *Ovsiannikova* en hälsning »från kvinnorna i mitt land, som intet högre önskade än vänskap och fred mellan folken.»

Red. *Ovsiannikova* gav sedan några glimtar av utvecklingen i sitt land under de sista trettio åren. Hon nämnde att 5,200 fabriker byggts, det betyder att 3—4 nya industrier sättes i gång varje dag. Bostadslägenheter om 1,340,000 kvm golvyta byggdes förra året i Moskva. Åtta skyskrapor på 30—32 våningar står nu under uppförande i den ryska huvudstaden. Tack vare jordbrukets utveckling och nyodlingar i landet har man efter kriget kunnat genomföra fyra prissänkningar i landet — den senaste för endast ett par månader sedan.

Spaltutrymmet tillåter tyvärr icke ett referat av allt vad fru *Ovsiannikova* sakkunnigt berättade från Sovjet, men vi skall återge hennes slutord: I dag har vi det bättre än i går och i morgon skall det bli bättre än i dag. Fru *Ovsiannikovas* maning till intensivt arbete för fred besvarades med starka och ihålliga applåder.

Doktor Zacharova, medlem av medicinska akademien, fick därefter ordet. Hon erinrade om den stora utveckling som försiggått, *speciellt på kvinnans område* i hennes hemland under de sista 30 åren. Hälften av alla högskolestudenter är kvinnor och 15,000 kvinnor står som ledare för stora kollektivjordbruk.

Doktor *Zacharova* redogjorde därefter i korta drag för den för hela folket kostnadsfria sjuk- och hälsovården, för mödra- och spädbarnsvården, de statliga bidragen till barnrika familjer och ensamma mödrar. Under tzartiden i Ryssland, fanns bara 9 rådgivningsbyråer för mödrar och barn, och över hela landet fanns det endast 6,800 förlossningssängar. Det betydde att 98 % av alla mödrar fick föda sina barn hemma utan hjälp av vare sig läkare eller barnmorskor. Nu har man 16,000 rådgivningsbyråer och 93 % får hjälp vid förlossning.

Doktor *Zacharova* slutade med en försäkran att Sovjetunionens folk har endast en önskan — att i lugn och ro få fortsätta sitt arbete för att göra livet rikare och lyckligare för människorna. Vi vill ej ha krig, utan vill tvärtom göra allt för att förhindra kriget. Vi vill arbeta för att de fem stormakterna kommer tillsammans till förhandlingar och sluter en fredspakt. Vi vet att också de svenska kvinnorna besjålas av samma längtan och krav efter fred, slutade hon sitt intressanta anförande.

Sedan några kvinnor överlämnat blomsterhyllningar till de tre gästande ryskorna — allt under

publikens starka applåder — överlämnade konstnärinnan *Siri Derkert*, ordförande för Stockholmsavdelningen av Svenska kvinnors vänsterförbund, som vänskapsgåva en grammofoninspelning av svenska vallåtar.

Svensk-ryska sångkören med Maxim Stempel som dirigent sjöng därefter några sånger, bl. a. en svensk och en rysk fredssång och därefter uppträdde ett folkdanslag från Skansen.

Senare på kvällen hade de ryska gästerna tillfälle att vid en kopp the på Stigbergsgården utbyta vidare erfarenheter med många svenskor. Ett fyrtio-tal — så många som Stigbergsgården kunde ta emot — hade mött upp för fortsatt samvaro med de långväga gästerna.

Redan den 7 mars firade SKV i *Västerås* den int. kvinnodagen med sovjetlärarynnan *Natalia Arjefjeva* och fil. mag. *Lindström* som gäster.

Den ryska gästen, med *Margit Lindström* som tolk, framförde en hälsning från sitt hemland och fick under kvällen tillfälle att berätta om skolförhållanden och kulturarbetet i Sovjet. Där finns nu över 200,000 skolor och 34 miljoner skolbarn. Skolplikten är sjuårig.

Vidare finns det för närvarande 86,000 bibliotek som förfogar över 167 miljoner böcker.

Efter det detaljrika föredraget uttalade talarinnan sin förhoppning att alla folk måtte värna freden och kämpa för den. Leve denna kamp och leve freden i hela världen, slutade hon under publikens bifall.

Det blev blommor till talarinnan — och kollekt till arrangörerna.

SKV-avdelningen i *Norrköping* firade i år för första gången den internationella kvinnodagen den 8 mars. Gäster voro riksdagsledamoten fru *Gerda Nilsson*, och ingenjör *Elena Tjuchnjuk* med fru *Kira Persson* som tolk.

Gerda Nilsson höll ett varmt och övertygande fredstal och *Elena Tjuchnjuk* gav intressanta bilder från det Sovjet som nu bygges upp och som framför allt behöver och önskar fred. Från *Norrköpingsavdelningen* skriver man och är glad och tacksam för detta tillfälle till kontakt. »Den internationella kvinnodagen 8 mars blev mycket lyckad».

Fredagen den 9 mars hälsades *Maria Ovsiannikova* och *Elena Tjuchnjuk* välkomna till *Göteborg*. SKV-avdelningen där hade även ordnat med presskonferens.

På kvällen firades internationella kvinnodagen i Flickläroverkets aula med 500 personer närvarande. Estraden var prydd med blommor och parollen »Samverkan för fred» lyste i vita bokstäver mot röd duk. Efter några musiknummer höll *Göteborgsavdelningens* ordförande, fröken *Maja Bolling*, hälsningstalet och erinrade om internationella kvinnodagens betydelse. Hon redogjorde också för förbundets program och rapporterade från fredsriksdagen och från rådmötet i Berlin.

De ryska gästerna höllo därefter anföranden och svarade beredvilligt på framställda frågor.

Så blev det recitation. Det av Fredsriksdagen föreslagna uttalandet antogs.

Under lördagen besågs Torpskolan, där folkskolestyrelsens v. ordförande Olof Erikson och överlärare Mossberg svarade för värdskapet vid kaffet på kollegierummet, där många lärare också var med, som ville göra frågor om Sovjet. Gästerna ville också gärna lämna besked.

Flera andra studiebesök gjordes även i Göteborg, bl. a. på konservfabriken Sirius, som också ordnat med lunch på Henriksberg. Från företaget var bl. a. direktör Wiberg, ingenjör Lisa Leffler och hr Pettersson — representant för personalorganisationen — närvarande. Bordet var dekorerat med Sveriges, Sovjets och FN:s flaggor. Ryskorna hade även tillfälle att gästa ett svenskt privathem och vid avresan hade många av avdelningens medlemmar infunnit sig.

»Det hela har varit både till glädje och nytta och väl värt det arbete som av många nedlagts på förberedelserna», rapporteras från Göteborg.

Solna läroverks aula var ganska välfylld den 13 mars, skrev Stockholms Förstadsblad, när sällskapet Sverige—Sovjetunionen höll möte där.

»Sovjetfolken bygger för freden» var ämnet för det anförande redaktör Maria Ovsiannikova höll. Dessutom talade doktor Zacharova och ingenjör Tjuchnjuk.

Alla tre sovjetkvinnorna gjorde ett sympatiskt intryck, framhåller tidningen. De betonade alla sin och Sovjetunionens fredsvilja och framhöll nödvändigheten av vänskap mellan Sverige och Sovjet. Samt mellan alla folk, varvid de särskilt understödde den nya fredsappellen om en fredspakt mellan de fem stora.

Mötet avslutades med den ryska färgfilmen »Jorden förnyas», som handlar om hur öknar förvandlas till bördiga sådesfält.

Tidningen ger även tolken en eloge: De tre sovjetkvinnorna talade ryska och ibland rätt fort, varför tolken, red. Sven Storck hade ett styvt arbete under kvällens lopp. Som han dock klarade briljant och med stor säkerhet.

Ortspressen i norra Hälsingland skriver om besöket i Iggesund och fredsmötet där:

Den sovjetryska kvinnodelegaten Elena Tjuchnjuks besök i Iggesund har mötts med stort intresse och redan vid ankomsten till Iggesunds järnvägsstation möttes de långväga gästerna av ett femtontal iggesundsdamer ur Svenska Kvinnors Vänsterförbunds lokalavdelning, vars ordförande fru Nora Tallbom hälsade gästerna välkomna och överlämnade blommor från iggesundsavdelningen.

Färden ställdes därefter till kommunalkontoret, där kommunalkamer Sven Ekström redogjorde för den kommunala förvaltningen. Byggnadsingenjören Kilbo lämnade en redogörelse för egnahemsbebyggelsen. Sovjetdelegaten var synnerligen intresserad av denna verksamhet och ställde en del frågor samt drog paralleller mellan sitt hemlands bebyggelse. Även folktandvärden med dr Skärgård som ciceron rönt ett stort intresse. Besök gjordes därefter i änkehemmet, pensionärshemmet samt ett par egna hem. Efter ett besök i Iggesunds folkskola, där bl. a. en musiklektion övervars, bjöd Njutångers kommun på lunch i skolbarnsbespisningslokalen. Där gavs tillfälle till både frågor och svar från bäge sidor. Vid besöket på Njutångers vårdhem redogjorde hr Helge Sundman för socialvården inom kommunen Njutångers kommun bjöd här på kaffe.

Folkets Hus B-sal var vid mötet, som på kvällen anordnats av Svenska Kvinnors Vänsterförbunds lo-

kalavdelning, fullsatt när fru Nora Tallbom höll hälsningstalet. Det hela inleddes med Sovjethymn och Sveriges nationalsång på fiol och piano av fr. Astrid Svensson, Hudiksvall och Erik Östlin, Njutånger. Den sovjetryska delegaten Elena Tjuchnjuk höll föredraget och som tolk tjänstgjorde ryskfödda Eugenia Grischtenko.

Fröken Clary Nyman sjöng därefter »Varför skola människor strida». Fröken Ragnhild Lövgren läste en fredsdikt av Martin Dehlin samt »Hustrun» av Bo Bergman. Sedan följde kaffeservering samt några musikstycken varefter publiken fick framställa frågor. En hel del sådana besvarades också av talarinnan.

Övriga platser som firade internationella kvinnodagen med ryska gäster voro Borås, Eskilstuna, Ljusne, Gällivare, Malmberget, Kiruna. I Kiruna, där Natalia Arjefjeva talade om kulturliv och skolor i Sovjet, hade man en publik på 500 personer.

Internationella kvinnodagen i England.

Från den kommitté, som i England arbetar för firandet av Internationella kvinnodagen, och i vars ledning står Mrs Beatrice King och Miss Elizabeth A. Allen, mottog Svenska Kvinnors Vänsterförbund brev och hälsningar till den 8 mars.

»Med tanke på betydelsen av att väcka kvinnorna till att arbeta med större energi och entusiasm än någonsin förr», skriver kommittén, »kommer vi att anordna möten, som får formen av dramatisk framställning av olika skeden i kvinnornas kamp under de sista 50 åren, som också ska visa nödvändigheten av att vi arbetar för framtida fred och jämlikhet».

Till det första av dessa möten, i London den 7 mars, sände Svenska Kvinnors Vänsterförbund hälsningstelegram.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Det hände i Danmark

Agnete Olsen,
Danmark

Ordföranden i den danska avdelningen av Kvinnornas Demokratiska Världsförbund, professorskan Agnete Olsen, dömdes på onsdagen till 50 kr. böter för demonstrationerna mot general Eisenhower vid hans besök i Köpenhamn nyligen. Sjutton andra demonstranter dömdes till vardera 30 kronors böter. Ytterligare sexton skall senare ställas inför rätta. Polisen hejdade demonstrationståget och arresterade 34 deltagare med professorskan i spetsen.

Väger jag för mycket?

Ovanligare former av fetma Det finns en del fall av fetma, som bero på rubbningar i de inresekretoriska organen. Vanligen är den hormonala rubbningen i dessa fall endast den indirekta orsaken till fetman, t. ex. genom att den ökar aptiten eller minskar lusten för kroppsrörelse eller sänker basalomsättningen. I dessa fall kan man i alla händelser tala om en verklig benägenhet för fetma.

En viss antydning till gördelfetma, åtminstone en viss förskjutning av kroppsfett från ansikte och överkropp till buk och höftregion, inträder nästan alltid hos äldre människor. Orsaken till detta är oklar, men man kan förmoda att här finns ett samband med den minskade könskörtelfunktionen och det därigenom ändrade samspelet mellan dessa körtlar och hypofysen.

I en del fall har man en samtidig rubbning av hypofys och sköldkörtel. Bland många andra hormoner avsöndrar ju hypofysen ett, som stimulerar sköldkörtelfunktionen.

En minskad funktion av sköldkörteln leder i och för sig ej till höggradig fetma. Vid denna sjukdom, *myxödem*, har man en verklig sänkning av basalomsättningen. I höggradiga fall har den sjukdomen mycket typiska symtom. I de lindriga fall man oftast träffar på finns en viss fettanhopning i övre delen av ryggen och i hals-bröstregionen. Andra symtom såsom torr hud, torrt hår, förstoppning m. m. äro dock mera framträdande.

Vetenskapens nuvarande ståndpunkt i fråga om orsakerna till fetma är alltså den, att bortsett från ovannämnda ovanliga eller ej höggradiga former, som sammanhånga med inresekretoriska rubbningar, fetma helt enkelt beror på att en människa äter mer än hon behöver. Man tillmäter ärftligt anlag mycket liten betydelse för uppkomsten av fetma. Möjligt är givetvis, att framtida upptäckter komma att avslöja någon nu okänd mekanisk för kroppsviktens finreglering, en mekanism, som kan vara mer eller mindre utvecklad hos olika människor. Det är påfallande att en del människor ha mycket svårt att öka i vikt trots lyxförtäring och vila under det att andra ha lika svårt att undvika en viktökning vid minsta avsteg från en knapp kost.

Någon praktisk betydelse ha dessa spekulationer i varje fall icke. Det finns bara en handlingsnorm för dem som äro feta eller hotas av fetma: Balansera kroppsbudgeten! Mindre föda eller mera kroppsrörelse eller båda delarna på en gång!

Varför bör man inte vara fet? Det är inte vackert, svarar man kanske. För de flesta unga flickor torde denna synpunkt vara ett tungt vägande skäl mot fetma. Och det finns ju yrken — filmstjärnans, skådespelerskans, mannekängens — där ett lågt normalvärde på kroppsvikten är så betydelsefullt, att man helt enkelt inte kan tillåta sig att öka i vikt.

Vi fortsätter här den populärmedicinska artikeln av med. dr Andrea Andreen. I nästa nummer avslutas artikeln med råd angående behandling av fetma.

Annars finns det nog delade meningar i fråga om vad som är vackert härvidlag. En måttlig fetma kan vara nog så klädsam för somliga. Det majestätiska stadiet har man kallat detta. Konsten har ofta förevigat detta — tänk på Rubens och Jordaens tavlor t. ex. Svårigheten är bara för de flesta att stanna där och inte glida över till det löjeväckande och därifrån till det ömkansvärda stadiet.

Det starkaste skälet mot fetma är inte skönhets-synpunkten utan det faktum att fetma tenderar att minska livslängden. Ett stort livförsäkringsbolag i USA har undersökt 200,000 försäkringstagares livslängd. Man fann t. ex. att för personer över 45 års ålder var överdödligheten 86 % hos personer med en vikt överstigande normalvikten med 25 % eller mera. Alldeles särskilt nedslående äro siffrorna för de feta sockersjuka. Över 45 års ålder är överdödligheten för de feta sockersjuka 11 gånger så stor som för sockersjuka med normalvikt.

Målning av Jordaens (1593—1678).
Nationalmuseum.

Fredsriksdagens medborgaradress

»Vi är för en svensk fredspolitik, som håller
vårt land utanför militärblock och krigsförbe-
redelser,

mot upprustningen, vilken framkallar dyrtid
och sänker vår levnadsstandard,

för fritt handelsutbyte och fria kulturella för-
bindelser i Sveriges eget intresse åt alla håll.
Vi vill leva i fred med alla folk!»

Sjukdomar i samband med fetma Om fetma har en tendens att
förkorta livet så betyder det
att vissa sjukdomar hota mer vid fetma.

Det mest typiska är kanske *hjärtbesvären*. Hjärtat hos en fet person har ett ökat arbete redan genom den ökade kroppsvikten. Men man måste komma ihåg att fettet sitter inte bara i underhudsväven, det finns också mellan inre organ och i organen själva, det blir fettinfiltration i själva hjärtmuskeln. Genom dessa fettinlagringar blir hjärtats arbete på olika sätt försvårat.

Blodtrycksstegring och arterioskleros. En större procent av feta än av människor i allmänhet ha ett blodtryck, som är högre än det normala. Ganska ofta ser man i dessa fall att blodtrycket sjunker mot ett mera normalt värde när patienten går ned i vikt. Det höga blodtrycket, som innebär ökat arbete för kärlsystemet, gynnar uppkomsten av arterioskleros. Det kan även tänkas — djurförsök tala i denna riktning — att en fettrik kost bidrar att skapa sådana kärlförändringar, som leda till åderförkalkning.

Besvär från magtarmkanalen äro mycket vanliga hos feta människor. Gallsten och därmed sammanhängande rubbningar uppträda ofta hos kvinnor, som lida av fetma. Fetma leder till slapphet i buk-muskulaturen med benägenhet för förstoppning och hemorrojder. Även bräck förekomma oftare hos fetlagda personer än hos andra.

Välbekant är att den ökade kroppsvikten ofta för-
anleder plattfotsbesvär. Patienter med hängbuk få
dessutom en felaktig hållning med svankrygg och
som följd härav ofta tryck på nervrötter och värk
av ischiastyp.

Sockersjuka förekommer oftare hos feta än hos
personer med normalvikt. Enligt livförsäkringsbola-
gens statistik är 50 % av de personer som få diabe-
tes fetlagda med en övervikt av minst 20 %. San-
nolikt förhåller det sig så att människor, som ha
anlag för diabetes, ofta skulle kunna förebygga sjuk-
domens framträdande genom att hålla tillbaka sin
fetma dvs. genom att äta mindre. Man har påvisat
att en börjande diabetes kan gå tillbaka i samband
med en viktnedgång.

Forts. i nästa n:r.

SKV-avdelningar mot dyrtid...

Till regering och riksdag har SKV-avdelningar sänt
krav om en ändring av prispolitiken, om effektiv pris-
kontroll och om bibehållande av de sociala förmåner
som nu hotas av den allmänna utvecklingen och di-
rekt av den Wärnska besparingskommitténs förslag.

»Regeringens prispolitik inger oss husmödrar de all-
varligaste bekymmer», skriver **Hoforsavdelningen**. Pri-
serna måste bringas under effektiv kontroll så att de
små inkomsttagarnas levnadsstandard inte försämras.
Beträffande de Wärnska besparingsförlagen anser vi
att eventuella besparingsåtgärder måste inriktas på
andra utgifter än mödrhjälpen, husmoderssemestern,
fria barnresor etc.»

Kirunaavdelningen framhåller att de dyra levnads-
kostnaderna särskilt hårt drabbar befolkningen i norr
där klimatet och de långa avstånden skapar speciella
förhållanden och där en nedskärning av de fria barn-
resorna och husmoderssemestern skulle innebära om
möjligt ännu värre följder för de mindre inkomstta-
garna än i andra landsdelar.

Kvinnorna protesterar mot upprustningspolitiken som
i sitt släpdrag bär alla dessa försämringar av folkets
standard. Priser och skatter ökar och löneförbättring-
arna räcker inte till för att kompensera, mycket mindre
för att förbättra arbetarhemmets ekonomiska läge ef-
ter de långa åren av lönestopp. Bland avdelningar
som hittills uttalat sig mot den nuvarande prispolitiken
märks utom de nämnda även avdelningarna i Obbola,
Råneå, Motala, Trollhättan, Göteborg, Stuvsta, Söder-
hamn och Ljusdal.

och mot krigspropaganda:...

En rad SKV-avdelningar har tillställt regering och
riksdag uttalanden där de kräver förbud mot krigs-
propagandan som gör sig allt bredare i press och
radio:

»Vi kvinnor, hustrur och mödrar, anse att all
krigspropaganda bör i lag förbjudas och beläggas
med hårda straff. Det är vi kvinnor som får offra
allt det vi håller kärt och som vi kämpat för, i hän-
delse av krig. Därför har vi rättighet och skyldighet
att kräva att Riksdagen lyssnar till oss», skriver
Söderhamnsavdelningen. Ronnebyavdelningen skr-
ver: »Det är med sorg vi konstaterar att den sven-
ska radion allt öppnare framträder som ett instru-
ment för en tilltagande krigspropaganda. Vi vill inte
bli medbrottslingar. Därför kräver vi: stoppa all
krigspropaganda i vår svenska radio.»

Göteborgsavdelningen påpekar i sin utförliga skr-
velse ett slående faktum: »Dessa (de stora utländ-
ska pressbyråernas) ödesdigra roll för världsfreden
avslöjades senast då i dessa dagar det amerikanska
utrikesdepartementet förklarade sig på ett tidigt
stadium kunnat erkänna Kinas verkliga regering
varigenom Koreakriget antagligen kunnat avväjas,
om, som det heter, »man icke haft pressen efter sig.»
Liknande uttalanden har gjorts av avdelningarna i
Sundsvall, Råneå och Umeå.

Slå vakt om freden

Det var med djup rörelse vi sovjetkvinnor för första gången beträdde svensk mark. De glada välkomstor den och vänskapliga handslagen från våra svenska väninnor, de vackra tulpanerna och rosorna som de mötte oss med — allt detta skapade från första stunden en atmosfär av vänskap och värme som aldrig lämnade oss under de fjorton dagarna i Sverige.

Vi besökte många svenska städer, både i söder och norr. Vi träffade kvinnor i Stockholm och Göteborg, Kiruna och Iggesund, Borås och Norrköping... textilarbeterskor och läkare, konsumentställda och gruvarbetare, metallarbetare och järnvägsfolk, människor med de mest skiftande yrken och politiska uppfattningar.

Vi talade på massmöten i samband med firandet av Internationella Kvinnodagen den 8 mars och vi medverkade också i mindre möten och sammankomster. Vi hade vänskapliga samtal med talrika smärre grupper. Och överallt konstaterade vi inte bara ett enormt intresse för förhållandena i vårt sovjetland utan också uppriktiga och djupa sympatier för vårt folk hos gemene man i Sverige.

Vi har stärkts i övertygelsen om att det arbetsamma svenska folket, liksom vårt eget stora sovjetfolk, är motståndare till krig och vill ha fred i hela världen. Vi har konstaterat att inget förtal, i press och propaganda, kan hindra att vänskapen stärks mellan kvinnorna och hela folken i Sovjetunionen och Sverige i deras kamp för freden, för våra barns lycka.

Vi är övertygade om att Världsfredsrådets vädjan om en fredspakt mellan de fem stormakterna — USA, Sovjetunionen, Storbritannien, Frankrike och folkrepubliken Kina — skall få det varmaste gensvar inom de bredaste skikt av det svenska folket och de svenska kvinnorna och att de tillsammans med alla andra folk i världen skall kräva att en sådan pakt kommer till stånd.

Sovjetunionens Högsta Sovjet har vid sin senaste session i mars månad antagit en lag, som förbjuder

all krigspropaganda. Härigenom har sovjetfolkets fredskärlek och sovjetregeringens beredvillighet att tillmötesgå Världsfredsrådets vädjan ännu en gång understrukits.

Vi tackar de svenska kvinnorna, alla som vi träffat hela Sveriges folk för det hjärtliga mottagandet.

Ett särskilt tack vill vi rikta till Svenska Kvinnors Vänsterförbund och dess ordförande doktor Andrea Andreen, som inbjöd oss till Sverigebesöket och därigenom gav oss möjlighet att närmare lära känna det svenska folket och dess fredsälskande kvinnor.

I en av sovjetfolkets mest omtyckta sånger heter det:

Vi vill vänskap bland folken,
vi vänder oss mot krig,
för freden och friheten
står vi skuldra vid skuldra!

Ja, skuldra vid skuldra med er, våra kära svenska systrar, skall vi stå i kampen för fred i hela världen.

Stockholm den 20 mars 1951.

M. Ovsjannikova (M. Ovsjannikova)
M. Zacharova (M. Zacharova)
H. Arefjeva (N. Arefjeva)
E. Tjuchnjuk (H. Tjuchnjuk)

☆☆☆☆ ☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

UR INNEHÅLLET:

	Sid.
Elisabeth Tamm: Appell för en fredspakt	2
Emilia Fogelklou: Hälsning till fredsdagen	3
Clara-Maria: Från svensk kvinnovärld	4
Gunhild Tegen: Skiljas, novell	5
Sovjetgäster hos svenska vänsterkvinnor	6—7
Internationella kvinnodagen, rapporter	8—9
Andrea Andreen: Väger jag för mycket?	10
Slå vakt om freden, en avskedshälsning	12

Tidningen **Vi kvinnor** i demokratiskt världsförbund

Utgivare: Andrea Andreen
Köpmantorget 2, Stockholm

Redaktionskommitté: Elsa Svartengren,
Valborg Svensson,

Utkommer med nio nr per år.

Prenumerationspris per år: Kr. 2:50.

Lösnummer 35 öre (kommissionärer antagas).

Postgiro 51323, Box 18073, Stockholm 18.

Svenska Kvinnors Vänsterförbund.